

„אני מוכן למות למען המולדת, א



ת ד"אביב גוססת בקצב מואץ, כאילו היא ממהרת להגיע להלוויה של עצמה. האוכלוסיה בעיר מזדקנת. במרכז העיר כבר סוגרים בתי-ספר גדולים מפני שאין תלמידים לאכלס את הכיתות המרווחות. רחובות שלימים משנים את פרצופם. דיזנגוף, שעוד לפני חמש שנים היה חלון הראווה הראשי והמסואר של העיר, הפך לרחוב של שוק, עם המון דוכנים למכירת גרעינים ולסחורות ימאים. אין כבר הבדל גדול בינו לבין הרחוב הראשי בשכונת התקווה.

הסימן הבולט ביותר לגוויעה של העיר, הוא מותם של חיי הלילה. נעוריה של העיר פרחו ונעלמו יחד עם היעלמם של מקומות המיפגש החברתיים הליליים. הלילה בתל-אביב הופקר לבריונים, ליצא-אניות ולניירות המשטרה. כשברע שעבר נתקע המסמר האולי-אחרון כארון המתים של לילות תל-אביב. הגולל נסתם על אחד האחרונים במסודות הבידור שהעניקו לתל-אביב את אופייה וצבינה המיוחדים — הפאב שברחוב פרישמן פינת הטיילת.



סגל, זוג אדריכלי-פנים, ילידי רומניה, שבמשך עשר השנים האחרונות היו מארחה של החברה התל-אביבית, תחילה בדיסקוטק, אחר-כך בפאב שעל חוף ימה של תל-אביב, אותו נאלצו לסגור לפני שבוע.



פרדי סגל (במרכז) משיקה כוסית עם שתיים מארוחותיה, השחקנית גילה א (משמאל) ואשתו של השחקן יוסי בנאי. בשעות הלילה המאוחרות היה מקום כינוס לשחקנים בתום ההצגות, שם התערבו בחברת התיירים הרבים שבאו

פרדי ודוב

כיעד

נהצת ה

בפנים

במקום בעל האווירה הנעימה את ביתם. הפאב מת יותר נכון — הוא נרצח. **מספר דוב סגל, בעליו של ה"פאב":** חיסלנו את הפאב מפני שבחצי השנה האז הפסדנו כסף במקום. זה בגלל המצב. בחצי הזאת הסך המקום למרכז של כל הליכוד החברו בעיר. אנשים הגונים כבר לא יכלו לבוא לשם צריך לומר שלי עצמי כבר לא היה נעים לבוא ל הפאב לא היה עבורי רק עסק. זו היתה תע חברתית. אם אפשר לומר כך, זה היה עסק החלק האישי הוא שהיה העיקר. רצינו לא את הכסף אלא גם את הנשמה. זה ששילמת שו באת להתארת, זה היה מקרי. והרבה שבאו גם לא שילמו בעד המשקאות. הרגשתי שאזו שבאו לשם כאילו באו להתארת אצלי בבית. בחצי השנה האחרונה החל תהליך שלא היה לכן. פושעים, רועי-זונות ואנשי העולם התחתון חילו לבוא לעסק. תהרגו אותי, אבל אני לא מה עניין אותם אצלי. זה מקום שיש בו אור בו חתיכות, אין בו מוסיקה ואין ריקודים. א מעניין טיפוסים כאלה להיכנס למקום כזה? כשהייתי בא לפאב בזמן האחרון, היה נעש שחור בעיניים. כל פעם היה קורה משהו אחר שבאים ארבע פרחחים ועושים סקנדל. או שבו

הפאב, שהוקם לפני כארבע שנים במקום בו משתל רחוב פרישמן אל הטיילת, נועד להיות מועדון סגור של החברה התל-אביבית, שהתעייסה כבר לרקוד בדיסקו-טקס, חיפשה מקום בו אפשר לפגוש זה את זה בשקט בשעות הקטנות של הלילה, ללגום כוסית, אך בעיקר להסב בשלווה ובנחת. תוך זמן קצר הפך המקום, בעיקר בזכות הבעלים המארחים שלו, צמד האד-ריכלים פרדיקה ודוב סגל, לשם נדף למקום-בילוי-לילי-הגון בתל-אביב.

הכנופיות באות לטיילת

ת יירים היו באים לכאן ישר מנמל-התעופה, משום שזה היה השם היחיד שמסרו להם על תל-אביב עוד בחו"ל. עתונאי-תוף היו רובצים כאן לילות. כתב סלחיויה אמריקאי אחד, שהוצב לתל-אביב, ביקש שיכינו לו דירה "בסביבת הפאב". דיפלומטים, אנשי עסקים, בעלי מקצועות חופשיים, אנשי קולנוע ובמה — כולם ראו



כך נראה הבאר בפנים הפאב באחת מחגיגות הפורים שערכו שם פרדי ודוב. האשה בתלחלים המפנה גבה למצלמה היא פרדיקה סגל. במרבית ימות השנה שימש המקום כמקום מיפגש תרבותי שקט ונעים.